

MIRA LOBE

Insu-Pu

★ INSULA COPIILOR PIERDUȚI ★

Ediția a II-a

Traducere din limba germană de
Monica Oprinoiu

Editura Paralela 45

Redactare: Ionuț Burcioiu
Tehnoredactare și DTP copertă: Mihail Vlad
Corectură: Mihaela Cosma
Pregătire de tipar: Marius Badea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

LOBE, MIRA

Insu-Pu: insula copiilor pierduți / Mira Lobe; trad. din lb. germană de
Monica Oprinoiu. - Ed. a 2-a. - Pitești: Paralela 45, 2021

ISBN 978-973-47-3487-0

I. Oprinoiu, Monica (trad.)

821.112.2

Insu-Pu. Die Insel der verlorenen Kinder
Mira Lobe

© Copyright 2006 by Verlag Jungbrunnen Wien

Copyright © Editura Paralela 45, 2021

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparalela45.ro

Cuprins

Cuvânt-înainte	7
Se scrie o scrisoare	10
Scrisoarea ajunge	18
Călătoria	23
Catastrofa	33
Un început prost duce la un final bun	41
Sosirea și primele evenimente	48
Explorarea insulei	60
Sepp și Claudia	68
Surpriza din rucsac	76
Copiii se prezintă	86
Diana și maimuțele	96
Diana și maimuțele (continuare)	113
Domnul doctor Stefan	125
Se face ordine	137
Un incident la Iz-Pe-Ba	156
Wolfgang și șarpele	166

Revoluția	179
„Nepotu-meu ăsta mă calcă pe nervi...”	196
Michael aude voci	213
Michael ajunge la internat și pleacă de acolo	223
Un locotenent povestește o întâmplare – iar Michael e cât pe ce să cadă din pom	231
Cei doi pornesc în zbor de căutare	241
Din cer cade un pantof	250
„Exact, domnule președinte!”	265
Vrea și Bobo	276
Pentru cei interesați... o scurtă precizare	285

Cuvânt-înainte

Un cuvânt-înainte este întotdeauna plictisitor. Când eram și eu de vârsta voastră, treceam repede peste aceste pagini. Mai apoi le citeam doar ca să îmi dau seama câtă dreptate aveam în copilărie, când n-o făceam: sunt plictisitoare! Pe de altă parte, n-o să fiu supărată pe nimeni fiindcă frunzărește acest cuvânt-înainte, deși e unul atât de scurt – pur și simplu un cuvîntel-înainte –, încât aproape că nu se face să nu-l citiți.

Când a fost gata cartea *Insu-Pu* și am mai trecut de două ori prin ea (o dată pentru conținut și o dată pentru virgule, la care nu mă prea pricep), am dat-o unor prieteni să o citească. Poate vă imaginați că prietenii mei sunt doamne mai în vârstă și domni cu mustață. Greșeală! Prietenii mei sunt Hans și Walter, care locuiesc în casa de alături. Mai sunt Liesel și Ellen, micuța Ellen, care, acum un an, mi-a găsit portmoneul pe stradă și mi l-a adus. În semn de mulțumire, m-am gândit să o duc la cofetărie, dar mi-a spus că preferă să-i dăruiesc un bulb de zambilă.

Walter și Liesel, Hans și Ellen au venit la mine și, în timp ce beau suc de zmeură și mâncau napolitane cu fructe, au citit toată cartea. În tot acest timp, inima îmi bătea cum vă bate vouă la școală când profesorul vă înapoiază caietul de teme.

Liesel a fost prima care și-a spus părerea:

— Da, e foarte drăguță! Pe alocuri, e chiar palpitantă!

Hans s-a dovedit ceva mai implicat:

— Chiar s-au întâmplat toate astea? Există o asemenea insulă – și astfel de copii?! Ori ți-ai imaginat totul?

Eram stânjenită.

Însă Walter... Trebuie să știți, Walter o să ajungă într-o zi profesor. E îngrozitor de riguros și știe atât de multe, încât am un respect deosebit pentru el. (De exemplu, mi-a corectat cuvântul „călătorie“, explicându-mi apoi că, după regulile limbii, „vilă“ nu se scrie niciodată cu doi „l“). Walter mi-a dat bătăi de cap:

— Cartea e simpatică, a început el. Dar unde sunt Terrania și Urbia? În atlasul meu cel mare nu apar. Și nu există niciun oraș numit Cetero – m-am uitat și în dicționarul enciclopedic. După cum, în ocean, nu există nicio insulă de felul ăsta. După vegetație, s-ar zice că e o insulă din Marea Sudului. Dar pe insulele de acolo nu trăiesc animale cu blană ca iepurii sau oile de lână. În plus, profesorul nostru de fizică ne-a spus că este exclus ca un avion să se prăbușească și să ardă, iar aparatul de emisie-recepție să rămână în funcțiune. Așa ceva nu e cu puțință!

Eram disperată.

Walter a mai luat o gură de suc de zmeură, și-a dres glasul ca un adevărat profesor, după care a continuat:

— De exemplu, nu e cu puțință nici...

M-a salvat Ellen:

— Știi ceva? a intervenit ea. Pentru tine, nimic nu e cu puțință!

Walter s-a arătat profund jignit. Nu mai îndrăznise nimeni să-i spună una ca asta. Arăta foarte comic, pentru că indignarea îl făcuse să uite să mai muște din napolitană, care îi ieșea din gură ca o trambulină.

— Nu ești un prost, îl liniști Ellen. Ai o minte strălucitoare. Poate chiar prea strălucitoare. Dar cu fantezia stai mai prost...

— Nu înțeleg ce vrei să spui, a zis Walter cu glas aspru.

În discuția lor s-a amestecat și Liesel:

— Vrea să spună că atunci când erai mic nu ți s-a întâmplat niciodată să legi o sfoară de o bucățică de lemn și să te prefaci că e cățelușul tău!

— Cum să mă prefac că e cățel? a făcut Walter.

— Uite, vezi? a zis Ellen. Nici ce e în carte nu poți să-ți imaginezi, dacă nu găsești tu locul în care au fost copiii! Mie, de exemplu, mi-e indiferent dacă Cetero e pe Pământ sau pe Lună. Și de ce să nu existe un loc numit Terrania? De ce să nu fie pe planeta noastră o insuliță pe care să crească palmieri și să trăiască în bună pace animale cu blană, șerpi și capre? Vezi tu, și profesorul tău de fizică face la fel. Își zice că din o mie de avioane prăbușite au rămas o mie de aparate de emisie-recepție stricate. Dar dacă mai există un al o mie unulea?

Walter a mormăit nesigur.

— Nu contează, a continuat hotărâtă Ellen, dacă povestea asta s-a întâmplat *în realitate*. Contează faptul că *s-ar fi putut întâmpla!* Că... Nu trebuia să fie chiar...

Deodată a început să se bâlbâie și a renunțat.

Liesel a dat din cap aprobator. Și Hans părea să fie de acord. Walter reușise să-și bage napolitana în gură și nu mai arăta comic, ci mai degrabă gânditor.

— O să-mi dai și mie cartea când vine de la tipar? a întrebat el în cele din urmă.

I-am promis.

Șe scrte o scrisoare

— Am avut din nou noroc, spuneau mamele când sirenele anunțau retragerea avioanelor și faptul că, și de data asta, pericolul a trecut.

Pe urmă își înșfăcau copiii, îi duceau în casă și îi băgau în pat.

— ... Și acum culcați-vă repede, că deja se face dimineață!

Ușor de spus să se culce repede! Jumătate de noapte copiii și-o petreceau în pivniță. În poala mamei, pe băncile dure, chiar și pe pământ. Peste pijama purtau pulover și haină groasă, iar în picioare – botoși de lână. Însă cu timpul acolo jos se făcea foarte frig, iar spre dimineață, când reveneau din pivniță, copiii erau adeseori țepeni. Își strângeau mâinile în jurul ceștii fierbinți de ceai și erau atenți să nu verse băutura îmbietor de caldă. Apoi se așezau fericiți în pat, acoperiți regulamentar, cu câte o buiotă* de-o parte și de alta, ca să doarmă încă trei ceasuri, până la începerea orelor de școală. În vis se zvârcoleau de colo-colo, amestecând de-a valma pătura și pernele, și plâsmuiau fantasme cu război și atacuri cu bombe. Din când în când țipau, așa că mama trebuia să-i trezească și să-i liniștească. Și nici nu recădeau bine în

* *Buiotă* – Pungă de cauciuc umplută cu apă caldă sau pernuță încălzită electric, care se aplică pe partea bolnavă a corpului pentru a calma durerile sau a încălzi. (N. red.)

somn, că și suna ceasul deșteptător: era ora șapte, trebuia să se scoale ca să ajungă la școală la timp.

Nu era de mirare că arătau palizi și erau iritați. Nu le mai plăcea să se zbenguie ca odinioară, ci se strecurau peste tot în liniște, de parcă ar fi fost bolnavi. Bineînțeles că adulții erau îngrijorați. Mii de copii fuseseră trimiși la țară, în case țărănești și la ferme mari. Pe lângă liniștea din timpul nopții, acolo aveau parte de lapte, de ouă câte își doreau, de miere și de unt. Dacă pofteau, puteau să se întindă în fân, iar vițelușii le lingeau mâinile. Însă nu toți copiii puteau merge la țară, majoritatea fiind nevoiți să rămână în oraș.

Într-o noapte, doamna Morin și cei doi băieți ai ei, Stefan și Thomas, stăteau deja ghemuiți în adăpost de patru ore. Îi dureau toate oasele din cauza scaunelor dure. Doamna Morin i se adresă doamnei Bantock, care stătea în fața ei:

— Doamnă Bantock, noi, cei mari, știm că totul se va termina la un moment dat. Dar pentru copii lucrul ăsta e mult mai greu de înțeles. Te îngrozești când vezi în ce hal au ajuns! Băiatul meu cel mare a slăbit două kilograme. Mi se rupe inima, zău!

— Nu trebuie, spuse Thomas cu hotărâre. Dacă vine tati în permisie și vede că ai inima ruptă, o să se supere îngrozitor și toată vacanța o să se ducă de râpă. Fiindcă tati e doctor! adăugă el pe un ton lămuritor, privind-o pe doamna Bantock. De fiecare dată observă tot, imediat!

— Vorbești prostii, îi zise Stefan. Inima ruptă nu e o boală, e doar o expresie.

— Dar tati tot ar observa-o imediat, insistă supărat Thomas.

Îi plăcea de fratele lui mai mare și de cele mai multe ori era chiar mândru de el. Dar uneori Stefan era foarte rău, așa cum

doar frații mai mari pot fi cu cei mai mici. Atunci făcea pe adultul oribil, iar el, Thomas, care nu era decât cu patru ani mai mic, avea impresia că e un copilăș prostuț. Mai ales de când Stefan învăța latina, adică de doi ani, lucrurile deveniseră mult mai rele pentru Thomas, care oricum nu era atras de școală și prefera să se dea cu rolele decât să mângălească prin caiete.

— Când mă gândesc, îi spuse doamna Morin doamnei Bantock, că în alte țări acum copiii dorm liniștiți în paturile lor și visează lucruri pașnice...!

— Visează marțipan, spuse Thomas.

— Unde, de exemplu? întrebă Stefan. Vreau să spun, în care țări? În Terrania?

— De exemplu în Terrania, zise doamna Morin. Acolo nu este război.

— Păi de ce nu mergem acolo imediat? întrebă Thomas.

Nu răspunse nimeni. Cei mari zâmbiră oboșiți, iar doamna Bantock păru că vrea să spună: „Ah, Doamne, ce copil prostuț.”

Thomas oricum nu putea să o sufere, fiindcă întotdeauna îi interzicea să se dea pe balustradele scării, mirosea a praf de molie și, de altfel, era o tanti bătrână dezgustătoare.

Atunci însă Stefan avu unul dintre marile lui momente de generozitate și îi luă apărarea frățiorului mai mic.

— De fapt, Tom are dreptate, spuse el. De ce să nu mergem în Terrania? Vreau să spun, noi, copiii, mami! Dacă i-am scrie președintelui o scrisoare și l-am ruga să facă o adunare, adunarea tuturor părinților terranieni, ai căror copii pot dormi liniștiți noaptea? Dacă i-ar întreba el dacă nu vor să pregătească niște paturi în plus – câte unul de fiecare –, pentru ca și copiii de aici să poată în sfârșit să se liniștească? Ei, cum ți s-ar părea asta?

O privi nerăbdător pe mama lui. Thomas avea urechile roșii de entuziasm. Cei din jur tăceau abătuți. Doamna Bantock respiră puternic pe nas și spuse:

— Doamne, ce prostii poate spune un copil!

Dar mama își așează cu blândețe mâna pe umărul lui Stefan și răspunse:

— Dacă așa crezi tu, poți să-i scrii o scrisoare președintelui terranian!

În acel moment, doamna Bantock se ridică, deși încă nu fusese dat semnalul de încetare a atacurilor aeriene, și părăsi adăpostul cu o expresie puternică de dezgust. Și spinarea ei părea ofensată în vreme ce se îndepărta, de parcă ar fi vrut să spună: „Lângă o așa mamă care își încurajează copiii la astfel de prostii nu mai pot sta.“

În după-amiaza următoare, Stefan se întoarse de la școală și, după ce o ajută pe mama lui la spălat, se așează la birou și smulse o foaie dublă de la mijlocul unui caiet.

— Nu are linii, îi spuse el lui Thomas, care stătea lângă el. Nu se poate să-i scrii președintelui Terraniei pe foaie dictando!

— De ce nu se poate? întrebă Thomas.

— Fiindcă este copilăresc și n-o să citească scrisoarea, îi explică Stefan.

Apoi trecu data în partea din stânga-sus, iar în colțul din dreapta scrisese: „Subiect: *Dormire necesse est!*“

— Ce înseamnă asta? vru să știe Thomas. Și ce este „subiect“?

— Întrebi atât de multe, că devii insuportabil! Toate scrisorile-standard au un subiect. Pentru ca acela care le primește să știe imediat despre ce este vorba.

— Aha, spuse Thomas, încercând să facă figura unuia care a priceput, cu toate că se simțea la fel de inteligent ca mai înainte. Dar Stefan, cu toată știința lui, nu trebuia să-și dea seama de asta. Și ce înseamnă „dormire”? Este în latină?

— Ce, credeai că e chineză? îi răspunse iritat Stefan. Înseamnă: „A dormi este necesar!” Eu am născocit-o. De fapt, vechii romani spuneau: *Navigare necesse est*. Asta înseamnă: „A naviga este necesar.” Dar nu se potrivește prea bine.

— Cum să nu se potrivească? îl întrerupse Thomas. Dacă vrem să ajungem în Terrania, *trebuie* să mergem cu o navă. Pe ocean!

Spusese astea foarte afectat și strânsese din buze satisfăcut, fiindcă își dădea seama că se arătase deștept.

— Dar nu e vorba de ocean, ci de somn! făcu enervat Stefan. Și dacă nu mă lași în pace zbori de-aici!

Cu asta îl potoli pe Thomas, care rămase liniștit să vadă ce scrie fratele lui.

Dragă domnule președinte,

*Tata fiind maior (în Regimentul 2) și deci nefiind acasă,
mama m-a rugat să vă scriu scrisoarea asta.*

— Ce legătură are asta cu faptul că tati e maior? întrebă Thomas.

— Încetează cu întrebările tâmpite! Ține-ți pliscul!

— Mami a zis că „plisc” nu e un cuvânt frumos, observă Thomas pe un ton atât de delicat, de parc-ar fi fost Prințul de Porțelan. Și, apropo, asta e o minciună, mama nu te-a rugat să scrii, a spus doar...

— Ieși!!! izbucni Stefan. Afară cu tine!!!

Se ridică, îl apucă pe Thomas de guler și îl scoase afară din cameră. Dar nici nu se așeză bine din nou la masa de scris, că ușa

se deschise prudent și Thomas își termină conștiincios propoziția prin crăpătură:

— ...A zis doar că, dacă *vrei*, poți să scrii o astfel de scrisoare. Nimic mai mult!

Stefan luă de pe masă dicționarul latin și ochi ușa. Era o carte destul de groasă – iar ușa se închise într-o clipă. Apoi, de afară, se auzi vocea bucuroasă a lui Thomas, ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic:

— O mai citești o dată după ce termini sau o trimiți fără mine? Aș vrea să-i transmit și eu salutările mele.

Cum nu primi niciun răspuns, se duse în sufragerie, unde mama lui cârpea niște ciorapi, așa că nu prea avea chef să stea de vorbă cu el, fiindcă Thomas deținea recordul în familie pentru cele mai mari găuri.

— Mami, zise el dându-și importanță, Stefan scrie scrisoarea. Știi tu, cea despre care vorbeam azi-noapte. Vrea să nu fie deranjat. Mă duc să mă joc pe-afară.

— Dar plouă, o să te faci flească!

— Și?! făcu Thomas. N-are nimic...

Și o tuli afară. Dându-se pe balustradă, ateriză imediat în curte. Băgă două degete în gură și fluieră. În cadrul unei ferestre de la etajul doi, apăru un cap de fetiță:

— Ce e?

— Vino jos, strigă Thomas. Adu și mingea!

— Dar plouă! strigă fetița.

— Fricaso! Bleago! îi strigă batjocoritor Thomas.

Mingea căzu de la etajul doi și, aproape imediat, apăru în curte și stăpâna ei. Lui Thomas nu-i plăcea prea tare de ea, dar era mai bine cu ea decât singur.

— Nu mai am voie în camera mea, zise el cu emfază.
Frate-meu îi scrie o scrisoare președintelui Terraniei.

— Astea-s brașoave! zise fetița.

— Nu, vorbesc serios, o încredință Thomas. O scrisoare în toată regula, cu subiect, și încă în latină!

Până la urmă, nu avea nicio importanță dacă mințea sau spunea adevărul. Important era s-o lase cu gura căscată. Ceea ce se și întâmplă.

Când fu gata, scrisoarea arăta astfel:

Cetero, Urbia, 21 octombrie 1942

Subiect:

Dormire necesse est!

Dragă domnule președinte,

Tata fiind maior (în Regimentul 2) și deci nefiind acasă, mama m-a rugat să vă scriu scrisoarea asta.

După cum ați văzut mai sus, este vorba de noi, copiii din orașul Cetero, Urbia. Din cauza războiului, de luni de zile nu mai pot dormi cum trebuie în pat. Din cauza asta, vrem în Terrania. Am auzit că la dumneavoastră nu sunt alarme aeriene și se poate dormi în pace.

Dragă domnule președinte, am doar treisprezece ani și doamna Bantock, vecina noastră, crede că ar fi o obrăznicie să vă scriu.

Însă eu cred că dacă adunați de urgență toți părinții, dând un anunț la ziar, și le povestiți cum stăm noi aici în fiecare noapte în pivniță, obosiți, și nu putem dormi, o să ne invite imediat. Părinții, vreau să zic. Iar noi o să venim cu plăcere.

*Vă promit asta plin de respect.
Cu recunoștință,
Stefan Morin
Post scriptum:
Vă rog să-mi răspundeți urgent.*

— E o scrisoare pe cinste, zise Thomas, care se furișase în casă când Stefan îi citea mamei scrisoarea. Acum vreau să-i trimit și eu niște salutări, după care poate să plece!

Stefan nu era de acord. Considera că scrisoarea arată mai bine fără semnătura fratelui – Thomas avea s-o umple de pete de cerneală! Dar mama îl rugă frumos, așa că acceptă ca piciul să scrijelească în josul paginii „Cele mai calde salutări de la Thomas Morin“.

Și pentru că, în ciuda așteptărilor, nu păta deloc foaia, se gândi că ar face bine să deseneze cel puțin o buclă generoasă sub numele lui.

Apoi mama le dădu un plic și Stefan scrisse cu litere mari adresa destinatarului:

CĂTRE PREȘEDINTELE TERRANIEI
BELMONT
PALATUL PREZIDENȚIAL

După ce lipi timbrul, Stefan luă creionul roșu și scrisse cu litere înclinate în colțul din dreapta-jos: *URGENT!!!* Apoi se repeziră amândoi jos și puseră scrisoarea în cutia poștală.